

Viatge a Roma

Diu la tradició que Roma es fundà exactament el 21 d'abril de l'any 753 aC. Fou aleshores quan Ròmul, un dels bessons abandonat a la llera del riu Tíber i salvat per la intercessió prodigiosa d'una lloba, decidí que la ciutat acabada de néixer s'anomenaria «Roma». D'això fa ja uns quants anys i, per tant, ha plogut molt des d'aleshores.

D'aquesta manera, el viatge a Roma cal emprendre'l amb dues certeses prèvies. D'entrada, és bo pensar que a Roma, encara que hom hi posi els peus per primera vegada, sempre s'hi torna. Allà hi ha bona part de les arrels de la nostra cultura. A Roma no s'hi va, s'hi retorna. Viatjar a Roma és recular fins a trobar els fonaments d'allò que som i d'allò que no som. Per altra banda, la segona certesa també és inevitable. Qualsevol anada a Roma s'ha de fer amb la seguretat que mai arribarem a conèixer del tot una ciutat amb tants anys d'història al darrera. Faria falta ser un gat i disposar de set vides per poder dir, amb absoluta seguretat, que es coneix Roma! Així, la millor forma d'acomiar-se d'aquesta ciutat és dir-li, en la seva llengua, "A rivederci", a reveure... I si cal, per estar-ne més convençuts encara, es llança la moneda a la Fontana di Trevi. D'esquena a l'aigua, com mana la tradició.

Amb aquestes dues condicions, els alumnes de les assignatures de llatí i art (2n de batxillerat) i els professors acompanyants ens disposem a passar quatre dies d'hivern a la ciutat que fou «Caput Mundi». És evident que no ho veurem tot: això és impossible. Però farem un nou viatge de retorn a Roma amb la voluntat que sigui només la preparació per a nous retrobaments.

Passejarem pel món antic del Panteó i intentarem llegir, en versos llatins, el bellíssim epitafi adreçat al gran artista Raffaello, "aquell que la natura volgué imitar i no hi reeixí". També caminarem pels fòrums imperials i creuarem els arcs de triomf més famosos. Davant l'escalinata de la cúria, ens recordarem dels Idus de Març de l'any 44 i l'assassinat de Juli Cèsar. Pujarem al Capitoli i al Palatí per contemplar la "llum romana" de l'horabaixa. Seguirem la passejada del Gianicolo per veure el perfil romà de cúpules i campanars l'hora roja de la posta. Després, amb la màgia d'aquesta ciutat, viatjarem fins a l'Època Medieval i a l'Europa del Renaixement i el Neoclassicisme per contemplar les meravelloses obres sortides d'uns artistes i mestres genials. Les obres mestres, i capolavori de Bramante, Michelangelo, Bernini, Canova, Caravaggio... han de deixar unes traces inesborrables en la nostra retina. Quin plaer serà contemplar, entre altres, Apol·lo i Dafne, La crucifixió de Pere, el Moisès, l'Escola d'Atenes, L'èxtasi de Santa Teresa, la Paolina Bonaparte! Són obres que ja coneixem d'antuvi, les hem vistes mil vegades als llibres de text, però aquesta vegada, després d'una espera intensa, podrem saludar-les personalment. I és clar, també ens caldrà perdre'ns per la Roma contemporània. La ciutat que viu, fa soroll, exhala aroma de pasta i pizza, fascina pel sabor dels seus gelats. Les places i fonts plenes d'encant. Els ocre i taronges de les façanes. La gràcia dels romans i les romanes. I tot plegat, és clar, amb la consciència d'estar vivint uns dies irrepetibles viscuts amb alegria, optimisme i bon humor. I procurant, com deia el gran historiador llatí Tàcit, "viure com a romans".

Francesc Morfuleda, professor de Clàssiques